

det vilde blive baade besværligt og befofteligt for Jernbanerne. Det er nemlig en bekendt Sag, at den idelig gjentagne Fordring om hurtig Njorsel er uigjennemførlig i samme Grad, som man har mange Stationer. Det er altsaa ogsaa et Hensyn, man bør have for Øie; men jeg tror i det Hele ikke, at dette nye Lovgivningsprincip om hurtigere Overgang af bestaaende Holdepladser til Stationer vil kunne faae nogen Støtte eller kunne beredes Veie til Gjennemførelse igjennem dette Forslag; thi, som den ærede Ordfører for Mindretallet (Thomsen) igaar bemærkede, skulde det virkelig komme til en saadan Foranstaltning, hvad jeg betvivler — det vil ikke ske, saalænge jeg er Minister —, nemlig den nye Gjennemførelse af den Tanke, jeg her har udtalt, saa er der ikke større Ulykke deri, end at de Menneſker, der have maattet vente til den Tid, kunde faae deres Udgifter ved Anlæg af en Holdeplads vederlagte. Jeg kan imidlertid ikke lindet end endnu engang fremhæve det Mærkelige i, at man stiller et saadant Forslag, medens man negter de fornødne Bevillinger til omtrent nødvendige Udgifter ved bestaaende Stationer f. Ex. Frederiksberg, hvor det er evident, at der foregaar en Udvikling, som vil kræve en ganske overordentlig betydelig Udvidelse, samtidig med at man ikke til noget andet Tidspunkt vil være istand til at erhverve den fornødne Grund til at foretage Udvidelsen, uden at det i ethvert Tilfælde vil være meget betydelig dyrere. Fremdeles negter man en Udvidelse f. Ex. ved Skive Station, hvor der er meget vanskelige Forhold, og hvor der i ethvert Fald maa træffes Foranstaltninger for, at Driften kan holdes i Gang, hvilket naturligvis ikke er besparende. Ligeledes er det aabenbart, at der ved Thureby Station ikke kan arbeides saaledes, som der bør arbeides, medmindre der sker en Udvidelse. Regtelsen af disse Udvidelser af bestaaende Stationer samtidig med Paakaldelse af Regjeringens Hjælp til at faae oprettet et overordentlig stort Antal nye Stationer, synes jeg ikke er konsekvent. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Dampskibet til Gøteborg skal jeg kun bemærke, at det er en af de Hovedtrafiklinier, vi paa Forhaand have tillagt overordentlig stor Betydning, og hvortil der knyttes Forhaabninger, som have givet Anledning til meget betydelige Offre, navnlig fra Statens Side. At Staten beholder Raadighed over denne Linie i sin hele Udstrækning og navnlig forbeholder sig selv Tilſynet med og Udøvelsen af Linien mellem Frederikshavn og Gøteborg, synes jeg er naturligt, og denne Regtelse vil jeg anse for meget uheldig. Jeg

anser denne Regtelse af at bidrage Sit til, at denne Linie kan naae den Vigtighed, som man har til Hensigt at stifte den, for beklagelig, men der er jo ikke Noget derved at gjøre. — Med Hensyn til Vædringsforslag under Nr. 326 angaaende Anskaffelsen af Reserveskibe for Overfarten ved Lillebelt og Oddefund, skal jeg bemærke at efter en Erklæring, der er afgiven af den daværende Konsulent i Skibsartfager, afdøde Orlogskapitain Lütken, vilde det ikke være forsvarligt at anvende Dampskibet „Limfjorden“ i denne Fart. Der kunde være Spørgsmaal om, om man ikke kunde have et andet, men det have vi ikke. Der er „Riord“, som til sit Brug er i brugbar Stand, men det er et gammelt Skib, og det er ikke kraftigt nok til at udføre Overførelsen uden under ganske almindelige Forhold. Den paagjældende Konsulent har derfor anset det for ikke rigtigt at anvende det paa Steder, hvor det under noget uregelmæssige Forhold ikke vil være tilstrækkeligt til at garantere en jævn og regelmæssig Fart. Hvis man imidlertid ikke vil kunne faae et bedre Skib, maa det benyttes, men man maa saa finde sig i, at der af og til sker Afbrydelser i Forbindelsen mellem Thy og den øvrige Del af Sjælland, hvad der vistnok ikke vil undlade at paadrage os adskillige Behædninger. — Med Hensyn til Forholdet angaaende Hundested skal jeg forsøge at fatte mig temmelig kort, da det Spørgsmaal er behandlet temmelig udførlig. Jeg giver den ærede Ordfører Ret i, at der til en Tid har eksisteret en saa stærk Tilbøielighed til at imødefomme Fiskeriets Krav, at man har givet Fiskerne Laan, som der efter deres Bestaenhed og den Sikkerhed, man har taget for dem, ikke har været stor Udfigt til vilde blive tilbagebetalte til Statskassen, idet man har indskrænket sig til væsentligst at tage Pant i de paagjældende Fiskeres Redskaber, men naar Laanene ikke blive tilbagebetalte, tager man dog i Betænkning at sælge deres Redskaber, og Følgen deraf er, at Laanene i Reglen ere usikre. Jeg har i Erkjendelsen af det Urigtige heri senere søgt at træffe Foranstaltninger med Hensyn til Udførelsen af disse Laane og Sikkerhed for, at Laanene virkelig komme tilstede, og at de betingede Afbetalinger virkelig kunne erholdes. Det skete i 1878—79, og Finantsudvalget angaaende Finantsloven for Finantsaaret 1879—80 blev bekendt med de Foranstaltninger, man i den Henseende agtede at træffe, de findes angivne i Rigsdagsstidenden for 1878—79. Hvad der dengang skete, var altsaa, at Finantsministeriet og Indenrigsministeriet bleve enige om at fastsætte visse Betingelser, som